

Orationes Duæ

In Theatro *SHELDONIANO*

vi. Kal. Maii MDCCVI.

(Quo Die

Academiae *FRANCOFURTANÆ*

Encoenia Sæcularia ibidem celebrata sunt)

HABITÆ.

à Rev. Viro *GEORGIO SMALRIDGE, S. T. P.*

ALTERA,

Cum Clariss. Virum *Joh. Ernest. Grabe, Borussum,*
ad Doctoratum in S. Theol. Universitati
Oxonienfi Commendaret;

ALTERA,

Cum eundem Insignibus Academicis ornaret.

PRÆSENTATIO.

Insignissime Vice-Cancellarie, Vosq; Egregii Procuratores;

Præsentō Vobis Reverendum hunc Virum, Dominum
Johannem Ernestum Grabe; Patre, Avo, Abavo, The-
ologiae Professoribus progenerum, gente atque edu-
catione Borussum, diuturni apud nos hospicii necessitudine,
ac propensissimo erga Ecclesiam Anglicanam studio No-
stratem; eruditionis suæ famâ ac nominis celebritate Universi

A

literati

• Conings-
burgh.

literati orbis Civem: Virum iis Ingenii, Doctrinæ, & Virtutis ornamentis insignem, ut in Absentis laudem nulla satis longa foret Oratio; eâ verò animi modestiâ, ut Præfens reformidet etiam brevissimam. Id sane auspiciò, nec absq; singulari Dei Opt. Max. Providentiâ Ornatissimo huic Homini evenit, ut, quo olim die Illum Philosophiæ Magistrum & Doctorem summo Omnium applausu salutavit Academia Regio-montana *, Eodem jam die, post emensos unum & viginti annos, in celsissimo hoc Theologicæ dignitatis gradu pari studio collocaret Academia Oxoniensis.

Nihil in laudem vestram magis cessurum, nihil Academiae Francofurtensi, cui solennem hunc instauratis diem, magis gratum à Vobis proficisci potuit, quam eximius hic honos in eum Virum collatus, quem Illa, utpote Regi suo præ cæteris egregie charum, maximi habet, quem ad Professoriam suam Cathedram haud semel vocatum Nobis pene invidet, quem hodierno præcipue die absentem requirit, minores aliquantò agens triumphos, quòd hoc tantum ingenii lumen desideret.

Quæ verò lectissimum hunc Virum ad Angliam inviscendam primum impulit, eadem adhuc apud Nos detinet amicissima erga Ecclesiam Nostram voluntas, & summa Episcopalis Ordinis reverentia. Primæ nimirum Antiquitatis indagator sagacissimus, Eam divini cultus solemnitatem, quam suus descripsit Justinus; Eam Doctrinæ puritatem, quam ab omni Hæreseôs labe vindicavit suus itidem Irenæus; Eam demum Ecclesiasticæ Disciplinæ formulam, quam sæpissime in Patrum monumentis expressam legerat; nativa suâ pulchritudine apud Nos etiamnum vigere facile perspexit: & cum Antiquam Matrem diu diligenterq; quaesitam hic tandem invenerat, in illius sinum recipi vehementer gestiit, in illius amplexu lubens hæret. Erit autem aliquando dies, nisi vana Nos spes fallat (& quod ardentissimis votis optamus, id etiam futurum creduli nimis auguremur) cum Optimus hic Vir in Patriam rediit, primariam Ecclesiæ Hierarchiam apud Suos haud ulterius desideraverit; cum Augustissima nostra Regina Ecclesiam Anglicanam, quam domi materno affectu fovet, quam sanctissimis moribus exornat, quam amplissimâ munifi-

nificentia locupletat, quam assiduis precibus Deo commendat, quam adversus Omnes Omnium undequaq; Hostium impetus incolumem, &, dum Ipsa fuerit sospes, sospitem usq; & gloriosam fore certi spondemus, in Confederatas etiam gentes, præpollenti suâ apud Illas gratiâ haud frustra commendatam, transmittere studuerit; cùm, ANNA hortante, Augustus Borussorum Rex, pro summâ suâ adversus Ecclesias Reformatas benevolentia, ad augendum Ipsarum decus & robur, Venerabilem Episcopatus Ordinem intra sua Regna stabilierit; ad quæ Regiam ipsius Majestatem in hunc ipsum fortasse finem divina evexit Providentia; cùm FREDERICO, inter cæteras res ab Ipso pace ac bello præclare gestas, quas & præsens ætas laudat, & sera laudabit posteritas, Id etiam in non exiguam Ipsius gloriam cesserit, quod Antiquam atq; Apostolicam Episcoporum in Ecclesiâ gubernandâ Prærogativam suis Auspiciis restituerit: cùm Eruditissimum hunc Virum, singulari Ipsius favore jam pridem insignitum, Episcopali Mitrà ornaverit; Vestrâ interim Laureâ, Academici, in præludium tantæ Dignitatis hodie ornandum; Eam vicissim eximia suâ Pietate, & fere incredibili Doctrinâ magnopere Ornaturum.

CREATIO.

QUOD in Annuis Comitibus solenne est, ut quos ad amplissimum hunc Dignitatis gradum sua evexerint merita, Illos usitatis Honoris Insignibus Regius exornet Professor, id hodie muneris mihi, qui Venerandi illius Viri, in maximum Ecclesiæ atq; Academiæ detrimentum ægrorantis, vices longè impar sustineo, assignavit Academia: Quæ, ne quod Sui erga Te amoris pignus, ne quod Scholasticæ Dignitatis monumentum Tibi deesset, Te, festivo hoc die, in Theatrali hâc pompâ, solenni Comitiorum ritu atq; apparatu decorari voluit.

Tibi

Tibi igitur hæc in manus trado Biblia *, quæ Nemo Te aut diligentius versaverit, aut penitus intellexerit, aut fidelius memoriâ tenuerit, aut dilucidius explicârit. Tibi parent Hebræi illi fontes, unde rivulos suos deduxerunt Alexandrini Interpretes: Quid in celeberrimâ istâ Versione sequior ætas immutaverit, Tuum haud fugit acumen: Tu eam integram atque illibatam indefesso labore Nobis repones, alter Adamantius. Maeste tuâ diligentia, Vir Optime, sacras hæc paginas, ad Codicis Alexandrini omnium antiquissimi fidem castigatas, in publica Ecclesiæ commoda maturare: Tibi opus hoc arduum molienti stimulos addat doctissimorum hominum expectatio, non modicus Academia favor, atque optimè in Te collocata Serenissimæ Reginæ nostræ Munificentia.

Sume etiam Pileum hunc, Libertatis tesseram; Tibi imprimis congruum, qui nulli unquam Te serviliter mancipasti; qui Calvinum, Lutherum, cæteros. Antesignanos Viros eâ tantum lege securus es, si Patrum & Apostolorum vestigia ab ipsis pressa deprehenderis: si quando autem ab antiquis viis aberraverint, non cum illis in devium ire, sed Tuum iudicium sequi, & primævam Veritatem, undecumque ea effulserit, amplecti, pro Christianæ libertatis jure, æquum semper censuisti.

En tibi hunc Annulum! non tam privatæ internæ duos Amicitia, quàm publicæ inter Academias Francofurtensem atque Oxoniensem Concordiæ pignus! Sint perpetuæ inter Ipsas bonorum officiorum vices; &, recurrentibus in Orbem sæculis, lætus hic semper utrique recurat Dies!

Supereft ut Tibi impertiam caritatis Osculum. Foelix illud faustumque sit Omen, Ecclesias Anglicanam & Borussam mutuo affectu sese invicem deoscularuras! Tu Utriusque amans, Tu Utrique charus arctissimum inter Ipsas non tantum Doctrinæ, sed & Disciplinæ foedus paciscere; diu à bonis omnibus expetitur, semper in Ecclesiæ pacem, in Angelorum læticiam, in Dei Opt. Maximi Gloriam duraturum.

F I N I S.

Impensis, H. Clements, ad Insigne Luna Falcata, in Cœmeterio, D. Pauli, Londini, A.D. MDCCVII.